

ЗЛАТНАТА ПТИЦА.

ПРИКАЗКА ОТЪ АЛ. ТОЛСТОЙ.

I.

Малката царкиня Боянка си имала бавачка. Казвали я Добрина. Отишла Добрина на пазаръ. Купила на Боянка канарче. Закачила го на прозореца въ стаята.

— Бабо, — попитала Боянка, — какъ се казва това жълто птиченце?

— Канарче, — отговорила Добрина.

— А де е неговата кжшица?

— На слънцето.

— Защо е дошло при мене?

— Да ти пѣе пѣснички, та по-малко да плачешъ.

— Ами ако заплача?

— Птиченцето ще хвъркне.

Дожалѣло на малката царкиня. Какъ ще се раздѣли съ такова хубаво птиченце? Тя затъркала очи и заплакала. Птичето прѣпнало съ крилѣ, отворило вратичката на клетката и изхвъркнало презъ прозореца.

— Ами сега, бабо! — плачела Боянка.

— Не плачи, бабиното. Ще повикамъ Страшка великана. Той ще хване канарчето.

Дошълъ Страшко четиреокиятъ. Дветѣ очи му се виждали, а дветѣ не се виждали.

Постоялъ Страшко, па рекълъ:

— Искамъ да ямъ.

Добрина му донесла цѣла делва каша. Страшко излапалъ кашата. Изялъ и делвата. Намѣрилъ Добринитѣ обуша. И тѣхъ излапалъ. Толкова билъ гладенъ.

Страшко разбралъ за какво го дирятъ и излѣзълъ въ царската градина. Канарчето било кацнало на високо